

Hồi 2

Tiết Cừ vừa nghe đề cập đến Hoa Sơn, lòng liền bùng lửa giận, ánh vàng trên mặt càng đậm hơn, sát khí càng nồng hơn, buông tiếng cười dài, nói:

- Cầu đạo sĩ, ngươi có biết tiểu súc sanh này là ai không?

Từ Chân Nhân biết rõ đối phương võ công cao cường nên mới đưa chiêu bài phái Hoa Sơn ra, vì phái Hoa Sơn cũng là một đại phái võ lâm, môn đồ đông đảo, khắp Trung Nguyên đâu đâu cũng có, thế lực rất hùng mạnh.

Thế nhưng, Tiết Cừ nghe xong lại cười to, Từ Chân Nhân bất giác toát mồ hôi lạnh, lùi sau một bước, cố ra vẻ thản nhiên nói:

- Đã thừa nhận là súc sanh, cùnq lăm cũng chỉ là heo, ngựa, trâu, bò, dê, chó...

Tiếng "chó" chưa dứt, bỗng thấy trên mặt Tiết Cừ ánh vàng lấp lánh, sực nhớ đến mấy vụ huyết án đã xảy ra gần đây trên giang hồ, liền cả kinh thất sắc, liền tiếp lùi sau ba bước, run giọng nói:

- Ngươi... ngươi là... là Đồng Bảo... Tiết...

Tiếng "Cừ" chưa thốt ra, Tiết Cừ đã ngửa mặt gầm vang:

- Ngươi chết rồi hẵng đến Diêm Vương điện mà tố cáo!

Từ Chân Nhân rùng mình, quay người bỏ chạy, nhưng đâu còn kịp nữa, Tiết Cừ chỉ xoải một bước đã đến sau lưng Từ Chân Nhân, một chưởng tung ra, Từ Chân Nhân liền bị đánh văng bay ra xa hơn ba trượng, ngã xuống đất chết ngay.

Bảy người đi cùng Từ Chân Nhân thấy đều kinh hoàng đến mức đứng thừ ra như phỗng đá, quên cả đào tẩu, hẳn là hồn vía đã bay mất hết rồi.

Tiết Cừ quét mắt nhìn bảy người, cười lạnh lùng nói:

- Niệm tình các ngươi tuổi còn trẻ, Đồng Bảo Tiết Cừ này rộng lòng tha cho các ngươi một con đường sống, trở về Hoa Sơn, gửi lời cho chưởng môn quý phái, trăng tròn tháng sau ta sẽ lên Liên Hoa Phong lấy thủ cấp của ỵ. Còn chưa rút khỏi đây mau?

Một tiếng quát, bảy người giật mình hoàn hồn lại, chẳng dám nói nửa lời, khiêng thi thể của Từ Chân Nhân lên, vội vã bỏ đi.

Tiết Cừ chờ người của phái Hoa Sơn bỏ đi xa, quay người định báo danh và xin lỗi lão bà tóc bạc, nhưng thấy lão bà mắt đỏ như lửa, giận dữ nhìn mình, bất giác sững sốt thảm nhủ:

- Chẳng lẽ sự trợ giúp của mình là sai ư? Nếu không vì tìm kiếm Vân muội, ai mà thêm nhìn bộ mặt như thế này của bà...

Chỉ nghe bà lão Lam Niệm Mẫn cười khẩy nói:

- Đồng Bảo Tiết Cừ, ngươi đến đây làm gì?

Tiết Cừ cố nén lửa giận nói:

- Lúc ban ngày tại hạ đã nói rồi, tại hạ cần gặp Tiểu Vân muội, chỉ gặp rồi là đi ngay!

Lam Niệm Mẫn vẫn mặt đầy vẻ giận dữ nói:

- Lúc ban ngày lão thân cũng đã cho ngươi biết. Hạnh Gia Trang không có người đó!

Tiết Cừ bàng hoàng, giờ mình đã bộc lộ thân phận và giải trừ nguy nan cho họ, vậy mà họ vẫn không nói thật với mình, thế này thì thật thiếu tình người.

Nhưng rồi nghĩ lại, không chừng họ có uẩn khúc gì đó cũng nên!

Bỗng, trong đầu Tiết Cừ lóe lên một ý nghĩ khủng khiếp, phải chăng Vân muội đã gặp bất hạnh, lia khỏi nhân gian rồi?

Tiết Cừ lẩm bẩm:

- Không thể nào! Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!

Lam Niệm Mẫn lạnh lùng nói:

- Gì mà có thể với không có thể, đã nói không có là không có...

Tiết Cừ nhớ lại những lời lúc ban ngày, bèn phản bác:

- Lúc ban ngày cũng nói là Hạnh lão trang chủ đã đi Giang Nam, đó là giả dối!

Lam Niệm Mẫn bỗng nước mắt chảy dài:

- Được rồi, để cho ngươi lục soát, và cũng để cho ngươi thấy, xem ngươi làm sao ngẩng đầu mà đi ra khỏi Hạnh Gia Trang.

Đoạn liền quay người, chẳng màng đến những người khác, một mình đi vào trang.

Tiết Cừ chẳng hiểu bà nói gì, bất giác đứng ngây ra tại chỗ.

“Làm sao ngẩng đầu mà ra khỏi Hạnh Gia Trang?”

Bỗng nghe có người kề tai khẽ nói:

- Tiết huynh, xin hãy vào trong xem linh đường, không cần lục soát, tiểu đệ sẽ kể rõ với huynh. Gia mẫu tuổi già quá khích, mong huynh bỏ quá cho!

Tiết Cừ quay phắt lại, bên cạnh là thiếu niên đã thọ thương và được mình cứu khi nãy, lúc này tinh thần rất khỏe khoắn, hẳn là thương thế đã bình phục.

Thiếu niên ấy nói tiếp:

- Tiểu đệ tên là Khắc Thăng, xin mời Tiết huynh theo tiểu đệ vào đây!

Tiết Cừ lần thứ hai đi vào đại sảnh, lúc này trong sảnh cũng đèn đóm sáng rực, lão bà Lam Niệm Mẫn đang quỳ mọp trước quan tài thối thức.

Vừa thấy Tiết Cừ đi vào, Lam Niệm Mẫn lập tức vung chuông, "bùng" một tiếng vang rền, nắp quan tài đã bật lên.

Tiết Cừ kinh ngạc đưa mắt nhìn, bất giác sững sờ, thì ra trong quan tài không hề có hài cốt, chỉ có một nhúm tóc trắng, nhưng trên linh vị rõ ràng là danh úy của Hạnh trang chủ.

Chỉ nghe Hạnh Khắc Thăng ở phía sau bí thiết nói:

- Sau khi gia phụ chết, chỉ còn lại một nhúm tóc trắng và một vũng máu...

Vậy nghĩa là tan xương nát thịt, Tiết Cừ lửa giận xung thiên, gầm to:

- Kẻ nào đã hạ độc thủ như vậy?

Trong sảnh chỉ có tiếng khóc, không ai trả lời câu hỏi của chàng.

Tiết Cừ biết việc này hẳn có vấn đề, bèn không hỏi nữa, quỳ lạy tám lạy, định lát nữa hẵng hỏi Hạnh Khắc Thăng.

Nào ngờ vừa quỳ xuống lạy, bỗng một niềm bi thương dâng lên ngập lòng, chàng vốn là người giàu tình cảm, một khi lòng bi thương, không phát tiết không được, và càng khóc càng thương tâm, càng khóc càng thống thiết.

Thì ra chàng đã nhớ lại bảy mươi mấy tử thi của Đồng Bảo, phụ mẫu thân tuổi già chỉ có một người con trai duy nhất là chàng, sau khi chết chẳng có người bái tế, chàng không thương tâm sao được?

Chẳng rõ bao lâu qua đi, khi chàng ngưng khóc ngẩng lên, đèn đóm trong đại sảnh đã tắt hết, người cũng đã đi cả, chỉ còn lại một mình Hạnh Khắc Thăng, vẫn quỳ bên cạnh.

Hạnh Khắc Thăng nói:

- Tiết huynh, mỗi người có chuyện thương tâm riêng, khó khỏi xúc cảnh sinh tình. Giờ không còn sớm nữa, xin Tiết huynh hãy đến phòng khách tạm nghỉ, tiểu đệ đã bảo người chuẩn bị com rượu, Tiết huynh đã vất vả cả đêm, hẳn cũng đói rồi!

Hai người đi đến một gian phòng khách ở phía đông tây, thức ăn đã được bày sẵn. Dưới sự mời mọc khẩn khoản của Hạnh Khắc Thăng, Tiết Cừ đã ngồi xuống.

Trong lúc ăn uống, Hạnh Khắc Thăng đã kể lại...

Vào một hôm hồi năm năm trước, trong Hạnh Gia Trang bỗng có thêm một tiểu cô nương hết sức xinh đẹp hồn nhiên, linh lợi khả ái.

Nhưng không ai biết cô bé từ đâu đến, họ là gì, chỉ biết tên là Tiểu Vân, gia mẫu nhiều lần gạn hỏi gia phụ, nhưng cũng không có kết quả.

Nửa năm sau, một hôm gia phụ đến Thái Nguyên phủ thăm bạn trở về, liền tức tốc khởi công xây một bức tường thành. Gia phụ đã tốn biết bao trí lực, bức tường thành được xây cất hết sức hoàn mỹ, khó ai có thể vượt qua tường thành mà không bị lính canh phát giác, và chỗ canh gác, người ngoài không thể nào biết được.

Đồng thời, phòng ốc trong trang cũng được sửa chữa lại, xây thêm mật thất và có đường hầm bí mật thông ra ngoài trang.

Kể từ lúc ấy, gia phụ suốt ngày tư lự âu lo. Bỗng một đêm, tiếng lạc báo động khu vang, một người áo đen bịt mặt xuất hiện, y võ công rất cao cường, vừa vào trang đã đánh chết hai gia nhân, gia phụ với trưởng kiểm đối địch, chưa đầy mười chiêu đã bị người ấy tay không đánh văng trường kiếm. Lần ấy gia phụ chỉ thọ thương. Lát sau đã bình phục, người ấy gạn hỏi gia phụ, trước tiên đề cập đến danh tánh của huynh đài, gia phụ nhất mực nói là không biết...

Mấy hôm sau, lại có người vào trang, lần này không có động thủ, chỉ hỏi gia phụ vài câu rồi bỏ đi. Nhưng đêm hôm sau, người ấy trở lại cùng một thiếu phụ áo đỏ đến, y hết sức cung kính đối với thiếu phụ áo đỏ.

Thiếu phụ áo đỏ ấy vừa mở miệng đã hỏi Tiết huynh ở đâu, rồi lại hỏi về Thường thúc thúc và con gái của lão nhân gia ấy...

Lúc ấy mọi người mới biết Tiểu Vân là con gái của Thường thúc thúc, nhưng sau khi sửa sang lại phòng ốc, Tiểu Vân đã được giấu trong mật thất, và sự có mặt của Tiểu Vân ở trong trang cũng chỉ có vài người biết mà thôi.

Dưới những lời mỉa mai khinh khi của thiếu phụ áo đỏ, gia phụ vẫn một mực lắc đầu trả lời không biết.

Sau đó lại bình yên được nửa tháng. Bỗng một hôm, Bằng thúc ở Thái Nguyên phủ đến, Bằng thúc họ Trương tên Bằng, ngoại hiệu là Cửu Đầu Điếu.

Bằng thúc với gia phụ đã quen nhau mấy mươi năm, tình như thủ túc, hôm ấy đột nhiên giá lâm, hai người vào trong mật thất nói chuyện suốt nửa giờ, Bằng thúc mới vội vã rời khỏi.

Từ khi xây tường thành, đó là lần đầu tiên Bằng thúc đến nhà tiểu đệ. Bằng thúc xem qua mật thất, đã hết lời khen gia phụ thiết kế tinh vi, nhưng lúc chuyện trò vẫn không khỏi lộ vẻ lo âu.

Nào ngờ ngay đêm hôm ấy trong trang đã xảy ra một chuyện lạ kinh người, nhưng không hề gây ra một tiếng động, mãi đến sáng hôm sau gia nhân mới phát giác.

Lúc phát giác, gia phụ người đã biến mất, chỉ để lại một vũng máu hôi tanh trên giường và một nhúm tóc bạc trên gối.

Cùng lúc ấy, tiểu cô nương Thường Tiểu Vân cũng đột nhiên biến mất, nhưng lối ra của đường hầm bí mật vẫn nguyên vẹn, vì đó là một khoảng đất cỏ, nếu phá đi thoát ra, không thể nào khôi phục lại như trước, và những người canh gác trên tường thành cũng không có phát hiện gì, trừ phi đối phương biết ẩn thân hay độn thổ, không ai nghĩ ra được y đã ra vào theo lối nào.

Đã năm năm rồi, vụ kỳ án ấy và vụ mất tích của Thường Tiểu Vân luôn hiển hiện trong mỗi người trong trang, mặc dù trong năm năm qua vẫn không ngớt có người vào trang quấy nhiễu, nhưng vừa nhìn thấy nhúm tóc của gia phụ, thấy đều kinh hoàng bỏ đi ngay, hết như là gặp rắn độc vậy.

Đêm nay bọn đạo sĩ phái Hoa Sơn vì chút chuyện nhỏ hôm trước đã kéo đến đây gây hấn, may nhờ Tiết huynh kịp thời xuất hiện, tiểu đệ mới thoát chết, ơn cứu mạng ấy...

Tiết Cửu ngắt lời:

- Hạnh huynh, vì một mình tiểu đệ, làm hại lệnh tôn thi cốt không còn, cả nhà đau khổ, tội của tiểu đệ đã khó dung thứ, chuyện nhỏ nhặt này tuyệt đối không nên để tâm, còn về vụ huyết án của lệnh tôn hồi năm năm trước, tiểu đệ đã có chút manh mối rồi.

Hạnh Khắc Thành sững sốt:

- Tiết huynh...

- Tiểu đệ chẳng phải cũng xuất hiện trong trang là gì? Đó là vì tiểu đệ đã đi cùng con đường với người hồi năm năm trước!

Thế là, Tiết Cừ kể lại chuyện dưới xuôi, và từ trong lòng lấy chiếc bao trủy thủ ra, đưa cho Hạnh Khắc Thăng và nói:

- Hạnh huynh có biết chiếc bao này không?

Hạnh Khắc Thăng đón lấy, xem một hồi, lắc đầu nói:

- Tiểu đệ chưa từng trông thấy chiếc bao này... Khoan đã! Tiết huynh, tiểu đệ thấy bao này không phải bằng sắt mà chẳng phải bằng da, hẳn là có lai lịch, để tiểu đệ đi hỏi gia mẫu thử xem, không chừng lão nhân gia biết cũng nên!

Vừa dứt lời, bỗng nghe tiếng gió ập đến, Hạnh Khắc Thăng giật mình kinh hãi, nhưng Tiết Cừ chẳng những không kinh ngạc, mà còn cung kính đứng lên thi lễ nói:

- Bá mẫu!

Thì ra đó là lão bà Lam Niệm Mẫn, và chiếc bao trủy thủ trong tay Hạnh Khắc Thăng đã lọt vào tay bà.

Lam Niệm Mẫn vẫn không đếm xỉa đến Tiết Cừ, tay cầm chiếc bao lật qua lật lại xem dưới ánh nến, chỉ thấy chiếc bao sáng như lân tinh, dưới ánh nến càng thêm rực rỡ.

Bỗng Lam Niệm Mẫn dùng tay áo chà mạnh một hồi, nhìn lại chiếc bao càng thêm sáng rực, hơn trước một trời một vực.

Chỉ nghe Lam Niệm Mẫn nói:

- Thăng nhi, cho ngươi biết, trủy thủ này có tên là Táng Môn Kiếm, do một vị rèn kiếm sư hồi mấy trăm năm trước đã rèn bằng hàn thiết pha cát, cực kỳ sắc bén, chém sắt như bùn. Táng Môn Kiếm tổng cộng có ba thanh, trăm năm trước lọt vào trong ba đại phái võ lâm, một ở Thiếu Lâm Tự Tung Sơn, một ở Tam Thanh Quán Võ Đang và một ở phái Điểm Thương. Bảy mươi năm trước, sau khi phái Điểm Thương nội bộ xung đột tan rã, thanh kiếm ấy đã lọt vào phái Côn Lô, đây chính là bao của Táng Môn Kiếm.

Nói xong, Lam Niệm Mẫn ném bao kiếm xuống, chẳng thèm nhìn Tiết Cừ, quay người bước ra khỏi phòng.

Nhưng Tiết Cừ cũng không dám giận, hơn nữa cũng chẳng dám ngồi xuống, từng lời nói của Lam Niệm Mẫn, chàng thấy đều ghi vào lòng.

Hạnh Khắc Thăng chờ mẫu thân ra khỏi phòng mới nói:

- Thì ra là Táng Môn Kiếm, nghe đâu trên giang hồ có bốn hung kiếm một dài ba ngắn, mọi người đều rắp tâm tranh đoạt, thì ra đây là một trong ba thanh kiếm ngắn, đáng tiếc chỉ là bao kiếm.

Tiết Cừ thắc mắc hỏi:

- Sao gọi là hung kiếm? Còn thanh dài là kiếm gì?

- Đã có tên "Táng Môn", sao lại không hung? Còn thanh dài tiểu đệ cũng chưa từng trông thấy, nghe đâu tên là Phi Hồn Kiếm, còn dài đến mức nào thì tiểu đệ không biết.

Tiết Cừ cũng không hỏi, bỏ bao kiếm vào trong túi da, lái sang chuyện khác nói:

- Vị Bằng thúc của Hạnh huynh ở đâu trong phủ Thái Nguyên vậy?

Hạnh Khắc Thăng cũng không phải kẻ ngu ngốc, nghe Tiết Cừ hỏi về Trương Bằng, bất giác cả kinh hỏi:

- Bằng thúc sao?

- Sự việc trước khi sáng tỏ, không ai có thể khẳng định ai ra sao? Tuy nhiên, chúng ta hỏi thăm vị Bằng thúc của Hạnh huynh, rất có thể tìm ra manh mối, vì chỉ ông ấy mới biết hung thủ đã sát hại lệnh tôn, ngoại trừ ông ấy...

- Lúc bấy giờ tiểu đệ cũng nghĩ như vậy, nhưng khi tiểu đệ đến nhà Bằng thúc thì ông ấy đã bỏ đi mất, ngay từ lúc rời khỏi nhà tiểu đệ, chẳng rõ đi đâu, theo lời một lão gia nhân thì Bằng thúc cũng là sợ bị người sát hại mới bỏ trốn.

Tiết Cừ vốn định nhắm vào Cửu Đầu Điều Trương Bằng điều tra manh mối, nghe vậy liền từ bỏ ý định ấy, nhưng qua lời kể của Hạnh Khắc Thăng, chàng hết sức hoài nghi Cửu Đầu Điều Trương Bằng, ông ta hẳn là có vấn đề.

Lúc này trời đã sáng tỏ, Tiết Cừ đứng lên cáo từ. Hạnh Khắc Thăng giữ lại ở chơi vài hôm, Tiết Cừ cười ảo não nói:

- Tiết Cừ một thân tội nghiệt, đâu thể nhàn rồi được, giờ tiểu đệ phải đến Thiếu Lâm Tự, ngoài việc báo thù còn phải bảo họ trao ra Táng Môn Kiếm, qua bao kiếm này hẳn có thể tìm ra hung thủ sát hại lệnh tôn và tung tích của Vân muội.

Nghĩ đến Vân muội, thuở bé đã mất nơi nương tựa, rồi lại gặp thảm biến, đều là do chàng mà ra, lòng sao thể không đau không hận, bất giác xót xa ngập lòng, nước mắt lại trào dâng, vội cúi đầu ra khỏi phòng.

Đi đến cửa, chàng bỗng dừng bước, ngoảnh lại nhìn Hạnh Khắc Thăng một hồi, bỗng hỏi:

- Hạnh huynh cũng học kiếm phải không?

Hạnh Khắc Thăng thở dài:

- Chỉ đáng hận gia phụ đột nhiên thọ nạn, chưa giữ lại được pho kiếm pháp của lão nhân gia, nếu không, đâu để cho người hiệp đáp lãng nhục thế này!

Tiết Cừ lòng chợt đau xót, bất giác đỏ mặt, lại hỏi:

- Người trung niên với người thiếu niên lúc ban ngày là ai? Sao không thấy vậy?

Hạnh Khắc Thăng lắc đầu:

- Thú thật với Tiết huynh, tiểu đệ vốn có hai vị ca ca, đã ra đi tìm kiếm kẻ thù, chẳng rõ có tìm gặp hay không, đã lần lượt thọ nạn, tin tức đưa về, cả nhà hết sức đau buồn, có thể nói là căm hận Tiết huynh đến tận xương tủy, tiểu đệ vì Tiết huynh có ơn cứu mạng mới kể rõ với Tiết huynh, nếu không, cho dù Tiết huynh giết hết mọi người trong trang, chắc chắn cũng không ai tiết lộ mảy may... Còn về người trung niên và thiếu niên ấy, họ là cựu phụ (cậu) Lam Chi Dân và biểu ca Lam Nhân Bội của tiểu đệ, họ cũng hết sức căm hận Tiết huynh. Tiết huynh không nên gặp họ thì hơn.

Tiết Cừ lòng thật đau khổ tột cùng, vì một mình chàng, đã liên lụy bao người vô tội phải táng mạng, chàng phải lấy gì báo đáp cho người ta? Thù ấy, hận ấy, chàng phải đòi lại bằng cách nào?

Giết! Chỉ có giết mới có thể tiêu trừ mối hận thù trong lòng chàng.

Tiết Cừ quay trở vào phòng, ngồi xuống nói:

- Hạnh huynh, tiểu đệ có một pho kiếm pháp, định thọ giáo với Hạnh huynh!

Hạnh Khắc Thăng nghe vậy, biết là Tiết Cừ định truyền kiếm pháp cho mình, vui mừng khôn xiết.

Tiết Cừ ở lại trong Hạnh Gia Trang ba ngày, đã truyền cho Hạnh Khắc Thăng một pho Thất Tuyệt kiếm pháp và một pho Thất Tuyệt Du Thân Bộ, kiếm pháp gồm bảy chiêu, nhưng có đến hai mươi một thức, uy mãnh và ảo diệu khôn lường.

Còn Thất Tuyệt Du Thân Bộ chỉ có bảy bước, tuy nhiên, trong hàm chứa cửu cung bát quái, tinh diệu tuyệt luân, dù là cao thủ tuyệt thế, nếu không hiểu biết bộ pháp ấy, thật chẳng dễ dàng đả thương chàng.

Đêm thứ ba, chàng thấy kiếm pháp và bộ pháp của Hạnh Khắc Thăng đã hoàn toàn thuần thục, bèn viết thư để lại, âm thầm ra đi, đến khi Hạnh Khắc Thăng được báo đuổi theo ra trang thì chàng đã mất dạng.

Tiết Cừ nhân lúc đêm khuya thi triển kinh công phóng về phía Tung Sơn, vừa rời khỏi Hạnh Gia Trang đã phát giác có người đuổi theo, ngỡ là Hạnh Khắc Thăng, bèn đứng lại chờ, nhưng người đuổi theo cũng cùng lúc mất dạng.

Tiết Cừ biết không phải Hạnh Khắc Thăng, chàng buông tiếng cười khẩy, lại phóng đi tiếp.

Lúc trời sáng, bỗng thấy một hòa thượng ở phía trước mấy mươi trượng, chậm rãi bước đi trên quan đạo, vì ở phía sau nên không nhìn thấy diện mạo và tuổi tác của hòa thượng ấy, chỉ thấy dáng người thấp bé và chiếc đầu bóng loáng mà thôi.

Người của phái Thiếu Lâm đã ký tên trên Sinh Tử Bộ năm xưa gồm có Tứ Tôn Giả, Thập Bát La Hán, Tiểu Di Lạc, và Hành Cước Tăng Thạch Đầu Đà... tổng cộng hơn ba mươi người, nhân số nhiều nhất so với các môn phái khác.

Theo lời ân công Bạch Vân Tẩu Thường Diệu Tiên, phái Thiếu Lâm sở dĩ đông người đến Đồng Bảo là vì có việc đi ngang qua, ngẫu nhiên gặp lúc Đồng Bảo tổ chức thịnh hội, nhưng cũng không nên chằng mảng đạo nghĩa giang hồ, ngay sau hôm xảy ra huyết án đã điềm nhiên rời khỏi.

Thiếu Lâm là môn phái đứng đầu võ lâm, lại có đông cao thủ hiện diện, vậy mà không điều tra nguyên nhân, không chủ trì chính nghĩa, thật không khỏi khiến người hoài nghi.

Thế nên, Tiết Cừ cũng đặc biệt căm hận người của phái Thiếu Lâm, giờ vừa thấy hòa thượng, lòng liền bùng lửa giận, lập tức gia tăng kinh công đuổi theo, mắt thấy chỉ cách mấy mươi trượng, chàng chỉ cần hai ba lượt tung mình là đuổi kịp, nào ngờ một hơi đuổi theo mười mấy dặm, cũng vẫn cách mấy mươi trượng, không hề rút ngắn được khoảng cách.

Càng tức mình hơn nữa là hòa thượng không hề tung mình, cũng không gia tăng cước bộ, vẫn chỉ thừ thả bước đi, vậy mà Tiết Cừ lại không đuổi kịp, chàng không kinh ngạc sao được?

Nhưng Tiết Cừ tính rất ương ngạnh và giàu nghị lực, chàng không tin hòa thượng này là thần tiên hạ phàm để trêu cợt mình, bèn vận đờ chân khí, thi triển kinh công tuyệt thế Phi Long Đãng Không tiếp tục đuổi theo.

Lại đuổi được ba mươi mấy dặm, bóng dáng hòa thượng bỗng biến mất.

Tiết Cừ sững sốt đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy bên trái là núi non chập chùng, thăm nhủ:

- Chả lẽ hòa thượng ấy đã lên trên núi ư?

Chàng đứng chờ một hồi, vẫn không thấy bóng dáng của hòa thượng, bỗng rợn người nghĩ:

- Chả lẽ là Thạch Đầu Đà oan hồn bất tán, đến đây đòi mạng? Nhưng dáng người thì lại không giống, chả lẽ trên cõi đời này có ma quỷ thật ư?

Liên tiếp phóng đi suốt một quãng đường, lúc này chàng đã thoáng cảm thấy mỗi một, bèn phóng đi đến chân núi, ngồi xuống dưới một gốc cây xếp bằng điều tức.

Trong lúc tĩnh tọa thời gian đi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc mặt trời đã lên đến giữa trời.

Bỗng nghe có tiếng tiều thánh thót du dương theo gió vọng đến, Tiết Cừ mở mắt ra. Dưới ánh nắng chói chang chỉ thấy bóng cây ngang dọc, không một bóng người.

Chàng bỗng cảm thấy tiếng tiều hết sức dịu dàng quyến rũ, lòng thoáng ngạc nhiên, chả lẽ trên núi cao có cao nhân ẩn sĩ gì đó hay sao?

Đột nhiên, tiếng tiều trở nên dồn dập, cao vút tận mây xanh, thoáng như có tiếng sát phạt.

Tiết Cừ hết sức lấy làm lạ, không tự chủ được đứng lên, phóng đi về phía tiếng tiều vọng đến.

Tiếng tiều phát ra từ phía thung lũng. Tiết Cừ sang đến bên kia núi, vẫn nhận thấy tiếng tiều còn xa, bất giác lòng rúng động. Xem ra người thổi tiều này nội công cũng chẳng kém.

Tiếng tiều càng lời cuốn, càng thúc đẩy lòng hiếu kỳ của Tiết Cừ, chàng quyết xem cho rõ người ấy là ai.

Vừa vượt qua hai ngọn núi, tiếng tiều bỗng ngưng bật, thanh điệu chưa kết thúc, sao lại gián đoạn thế nhỉ?

Tiết Cừ đang kinh ngạc, bỗng nghe một tiếng thét kinh hoàng vang lên, Tiết Cừ giật mình vội phóng đi về phía ấy.

Đến gần xem, chỉ thấy dưới bóng cây nơi lưng núi, một con rắn to cỡ miệng chén đang quấn chặt một thư sinh yếu đuối, và hai tay thư sinh ấy đang nắm chặt lấy chỗ bẫy tắc của rắn, nhưng mặt người với đầu rắn cách nhau chỉ chừng hai thước.

Rắn tuy bị bóp ngay chỗ trí mạng, nhưng chiếc miệng đồ lòm há ra, to cỡ chiếc chậu, chiếc lưỡi dài không ngừng thập thò, trông thật kinh khiếp.

Tiết Cừu vừa trông thấy con rắn to thế kia, lòng cũng bất giác ớn lạnh, mắt thấy thư sinh mặt mày tái xanh, hai tay run run, như đã sắp kiệt sức, Tiết Cừu đâu dám chậm trễ, liền từ trong lòng lấy Kim Liên Hoa ra, tiện tay vung ra.

Chỉ thấy ánh vàng chớp chóa, Kim Liên Hoa dài ra ba thước bảy tám, Tiết Cừu hét to:

- Huynh đài chớ sợ, có tại hạ đến giúp đây!

Rồi thì ánh vàng lấp loáng, "bốp" một tiếng, máu đỏ tung tóe, rắn và người cùng lúc ngã xuống đất, thư sinh ấy bị máu rắn văng đầy mặt, nằm dài trên đất, không còn sức đứng lên nữa.

Tiết Cừu cất lấy Kim Liên Hoa, đỡ thư sinh dậy nói:

- Tại hạ nhất thời cấp bách, không lo được cho huynh đài, để khiến huynh đài đầu mặt bị dính máu rắn, vậy biết tính sao đây?

Thư sinh hoàn hồn lại, thở hổn hển nói:

- Tính mạng tiểu đệ là do huynh đài cứu, chút máu bẩn thì có đáng kể gì. Tiểu đệ có mang theo y phục, lát nữa rửa sạch thay vào là xong!

Quả nhiên dưới gốc cây có một tay nải, nhưng thư sinh không đi về phía ấy mà đi đến lùm cỏ bên cạnh, nhặt lên một vật, thì ra là một cây tiêu bạc dài hơn hai thước.

Tiết Cừu sững sốt, thì ra chính thư sinh này đã thổi tiêu, qua tiếng tiêu khi nãy, rõ ràng người thổi tiêu là nhân vật võ lâm, thế sao lại bị rắn quấn nhỉ?

Chỉ nghe thư sinh ấy nói:

- Tiểu đệ tên là Cổ Tranh, tính rất sợ rắn, tuy cũng có luyện vài năm võ công, nhưng chẳng chút tiến bộ, hễ gặp rắn là nhũn người ra, không còn sức chống cự, nếu không nhờ huynh đài đến kịp lúc thì tiểu đệ nguy mất rồi.

Nói xong, y hé môi cười, sự kinh hoàng vừa rồi đã tiêu tan, nhưng mặt lốm đốm máu tươi, khiến gương mặt tuấn tú của y trở thành thật khô hài, hết như một tên hề.

Tiết Cừ trông thật muốn phì cười, nhưng không cười ra tiếng, chỉ cười thầm trong lòng, cười Cổ Tranh đã sợ rần mà lại còn thối tiêu, vì tiếng tiêu chính là âm thanh lời cuốn rần.

Lại nghe Cổ Tranh nói tiếp:

- Xin hỏi huynh đài quý tánh đại danh?

Tiết Cừ báo ra danh tánh, Cổ Tranh chẳng chút kinh ngạc, như không hề biết những chuyện xảy ra trên giang hồ gần đây, y nói:

- Nơi đây hôi tanh quá, hãy tìm một con suối, chờ tiểu đệ thay áo xong hẵng nói chuyện!

Tiết Cừ đương nhiên tán đồng, chàng thuở bé cả nhà bị sát hại, một mình theo ân công Bạch Vân Tẩu bôn ba giang hồ mười một năm, tuy có Vân muội bầu bạn, song vẫn cảm thấy cô đơn.

Sau khi luyện thành võ công rời khỏi Thiên Trì, liền tiếp toàn là giết chóc, suốt ngày hiếm khi nói chuyện với ai, ở lại ba ngày trong Hạnh Gia Trang với Hạnh Khắc Thăng, song vì mọi người đều nhìn chàng với ánh mắt thù địch, khiến chàng hết sức khổ sở, muốn trò chuyện với Hạnh Khắc Thăng. Hạnh Khắc Thăng lại một lòng chuyên tâm luyện võ.

Nay được gặp một thư sinh trang lứa, và xem ra cũng là người chính trực, Tiết Cừ lẽ nào không vui mừng kết giao?

Đi một hồi, cảnh vật trước mắt bỗng đổi khác, tai chỉ nghe tiếng nước chảy ầm ì, cúi nhìn xuống, trước mắt là một hạp cốc, rộng hơn năm trượng, một dòng thác từ vách núi chảy ra, cuộn cuộn đổ xuống hạp cốc, trông thật kinh người.

Cổ Tranh nghiêng mặt cười nói:

- Tiết huynh hãy ở đây chờ chốc lát, tiểu đệ sẽ trở lại ngay!

Rồi liền tung mình xuống hạp cốc, thân pháp nhanh như tia chớp, Tiết Cừ lại hết sức kinh ngạc.

Bỗng nghe tiếng gió rít lướt nhanh qua trước ngực, đưa mắt nhìn, thì ra là một chiếc lá tung, lá tung rất bé và nhẹ, vậy mà lại có thể bay ngang và gây ra tiếng gió rít, công lực quả thật kinh người.

Nhưng kinh người không chỉ có vậy, hướng đi của chiếc lá tung là một cây to cỡ hai vòng tay ôm, theo Tiết Cừ suy đoán, chiếc lá tung này hẳn có thể cắm vào thân cây vài tấc.

Nào ngờ, chiếc lá từng chỉ chạm nhẹ vào vỏ cây, rồi liền là đà rơi xuống, bỗng thấy một đốm đen nhỏ theo sau lá từng rơi xuống.

Chú mắt nhìn, chỉ thấy đốm đen động đậy, lộn hai vòng trên đất liền tức thì bò dậy, thì ra là một chú kiến rùng.

Ngay sau đó, từng chiếc lá từng nối tiếp nhau bay nhanh qua, chiếc lá từng nào cũng gây ra tiếng gió rít, và mỗi chiếc lá từng đều đánh rơi một con kiến, lạ lùng thay, những chú kiến bị đánh rơi đều không chết, lộn hai vòng trên đất rồi bò dậy, bỏ chạy tứ tán.

Cảnh tượng ấy đã khiến Tiết Cừu kinh hãi đến thuồn mặt ra, khổ luyện năm năm trong Thiên Trì, với niềm căm hận ngập lòng xuống núi báo thù, những ngỡ bằng vào tuyệt học Thiên Trì hẳn có thể giết sạch những kẻ không có đạo nghĩa giang hồ trong Sinh Tử Bộ, vang danh thiên hạ, nào ngờ chỉ mới gạch được hai dòng trong Sinh Tử Bộ thì đã gặp chuyện quái lạ thế này.

Chàng quay phắt lại nhìn, chỉ thấy một cây cổ tùng cách mười mấy trượng, từng chiếc lá từng từ trên bay xuống, khi còn cách mặt đất chừng sáu bảy thước, đột nhiên nhanh như tia chớp bay về phía cây tùng cổ hai vòng tay ôm.

Lá từng không phải trực tiếp phát ra, càng không phải vô ý rơi xuống. Tiết Cừu nhìn qua cũng biết là có người dùng Huyền Qua thần công hút xuống, rồi với Khúc Dương Chỉ bắn đi.

Huyền Qua thần công và Khúc Dương Chỉ đều có ghi chép trong Thiên Trì, Tiết Cừu khổ luyện năm năm, cũng đã đăng đường nhập thất, khi xuống núi Trường Bạch, môn võ công mà Tiết Cừu đã dùng đối phó với nữ lang bịt mặt áo đen định cướp Tị Độc Bảo Cảnh của chàng chính là Khúc Dương Chỉ, một môn tuyệt học thượng cổ.

Lúc ở bên ngoài Hạnh Gia Trang, môn tuyệt học chàng đã dùng thu hết ám khí của nhóm Lam Niệm Mãn bốn người, đó chính là Huyền Qua thần công, và hai môn tuyệt học ấy chàng những ngỡ đã đạt đến cảnh giới hư hỏa thuần thanh, chẳng ngờ tại chốn hoang sơn này lại có một người ẩn thân công lực đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, cao hơn chàng một bậc.

Nhất là lá từng do Khúc Dương Chỉ bắn đi hết sức đúng mức, đánh rơi kiến mà không chết, thật là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này lá từng đã ngưng, Tiết Cừu vội hướng về ngọn cổ tùng vòng tay thi lễ nói:

- Đồng Bảo Tiết Cừ lỗ bước đến đây, không biết là nơi ẩn tu của tiền bối, xin thứ cho tội đã kinh nhiễu, tiền bối có thể cho phép bái kiến chăng?

Đoạn ngưng thần chờ đợi, hồi lâu không nghe tiếng trả lời, lại nói:

- Tiết Cừ đã không có duyên bái kiến tôn nhan của tiền bối, tiền bối có thể cho biết quý tánh tôn danh chăng?

Tiết Cừ từ khi rời khỏi Trường Bạch Sơn, đây là lần đầu tiên cung kính lễ phép với người, tin chắc đối phương phải trả lời, nào ngờ chờ đợi hồi lâu vẫn chẳng có động tĩnh gì, Tiết Cừ hết sức bực tức, thâm nhủ:

- Cho dù người võ công cái thế, Tiết Cừ này cũng đâu cần làm quen... Không! Ta đâu đến nỗi vô dụng như vậy, người không đếm xỉa đến ta, tưởng ta sợ người hay sao? Người biểu lộ tuyệt kỹ trước mặt ta, ta phải đấu với người một phen mới được. Cho dù Huyền Qua thần công và Khúc Dương Chỉ không bằng người, nhưng người cũng chưa chắc tiếp nổi Kim Liên Thập Bát Thiểm và Tồi Khô Lạp Ô Chưởng đã luyện đến bảy thành của ta.

Nghĩ vậy, Tiết Cừ liền bùng dậy hào khí, đề khí tung mình, nhanh như chớp phóng đến phía sau ngọn cổ tùng.

Nhưng đưa mắt nhìn, sau ngọn cổ tùng chẳng có bóng người nào, bất giác sững sờ, quét mắt nhìn quanh.

Bỗng thấy một bóng trắng xuất hiện trên lưng núi đối diện, chú mắt nhìn, thì ra lại là hòa thượng lúc sáng, hết sức kinh ngạc thâm nhủ:

- Hòa thượng ấy thật là người hay ma quỷ thế này?

- Tiết huynh nhìn gì vậy?

Tiết Cừ nghe tiếng quay đầu lại, Cổ Tranh chẳng rõ từ lúc nào đã đứng ở phía sau chàng hơn trượng, bất giác giật mình, thính lực của chàng đã mất linh mẫn, Cổ Tranh đã lên lúc nào mà không hay.

Cổ Tranh đã rửa sạch răn và thay vào một chiếc áo dài màu sắc gần giống như Tiết Cừ, song có điều Cổ Tranh gầy yếu hơn, và cũng có vẻ tao nhã hơn Tiết Cừ.

Tiết Cừ cười gượng nói:

- Tại hạ trông thấy một vị hòa thượng...

Cổ Tranh khẽ cười ngắt lời:

- Bọn trọc đầu ấy đâu đâu cũng có, có gì đáng xem?

Tiết Cừ lắc đầu:

- Không phải vậy, hòa thượng ấy thần xuất quỷ mạt, võ công tuyệt thế, tại hạ tự tin võ công cao cường, nhưng so với hòa thượng ấy hãy còn kém xa, và hơn nữa, trong một ngày tại hạ đã bị hòa thượng ấy trêu chọc hai lần...

Cổ Tranh khi nghe Tiết Cừ báo danh tánh không chút kinh ngạc, vậy mà vừa nghe có vị hòa thượng võ công cao hơn Tiết Cừ thì lại cả kinh thất sắc, nhưng chỉ trong một thoáng vẻ kinh ngạc đã tan biến, trở lại bình thường, Tiết Cừ không chú ý, và cũng không nhận thấy.

Chỉ nghe Cổ Tranh khẽ cười nói:

- Tiết huynh, chúng ta mới gặp gỡ nhau, không nên vì kẻ trọc ấy làm mất nhã hứng, đi nào!

Đoạn liền nắm tay Tiết Cừ kéo đi, ngược với hướng đi của hòa thượng.

Khi xuống đến chân núi đã là giờ Mùi, Cổ Tranh và Tiết Cừ cùng săn bắt vài con thú rừng nhỏ, nổi lửa lên nướng ăn.

Trong lúc ăn, hai người nói chuyện thiên nam địa bắc, Cổ Tranh mỗi lần nói đều thao thao bất tuyệt, nghe hết sức hấp dẫn, và thỉnh thoảng y lại khua tay múa chân, ra chiều hết sức thích thú.

Tiết Cừ nhận thấy sở học của Cổ Tranh rất phức tạp, hiểu biết rất nhiều, nhất là về mặt kiến văn càng thêm kinh người.

Tiết Cừ bất giác sinh lòng khâm phục, thầm nhủ:

- Nếu có được một người bạn như Cổ Tranh đi cùng, trên đường hẳn có thể giảm đi rất nhiều buồn tẻ.

Nghĩ vậy, chàng bèn hỏi:

- Cổ huynh định đi đâu vậy?

- Tiểu đệ đến Lạc Dương thăm bằng hữu, còn Tiết huynh?

Tiết Cừ mừng rỡ:

- Tại hạ đến Tung Sơn! May quá, vậy là chúng ta cùng đường rồi!

Cổ Tranh cũng hết sức phấn khởi nói:

- Ô! Thật là quá trùng hợp!

Thế là, hai người lập tức lên đường. Trên đường, Cổ Tranh nói liên tu bất tận, thật chẳng tương xứng với dáng vẻ thư sinh yếu đuối của y chút nào.

Tiết Cừ cười nói:

- Cổ huynh thật giống một vị tiểu muội của tại hạ!

Cổ Tranh trở mặt, nghiêng đầu hỏi:

- Đó là ai vậy?

Vừa nghĩ đến Thường Tiểu Vân, Tiết Cừ liền nghe lòng đau nhói, nụ cười trên mặt tan biến, thâm nhủ:

- Phải chi Cổ Tranh đổi lại là Vân muội thì tốt biết mấy!

- Đó là ai? Không thể cho tiểu đệ biết sao?

Tiết Cừ khẽ thở dài:

- Đó là con gái của một vị ân công, tên là Thường Tiểu Vân!

Cổ Tranh “ồ” lên một tiếng, như kinh ngạc và thần kỳ, và như nói:

- Thì ra là nàng ta!

Tiết Cừ ngạc nhiên hỏi:

- Cổ huynh quen biết Vân muội ư?

Cổ Tranh cười bí ẩn:

- Tiểu đệ mà quen biết nàng ta, nhất định sẽ cướp lấy trong tay Tiết huynh, cưới nàng ta làm vợ!

Tiết Cừ ha hả cười to:

- Nếu Vân muội mà được làm vợ Cổ huynh, đó thật là hạnh phúc cho Vân muội, tại hạ xin chúc mừng hai người trước!

Cổ Tranh ngạc nhiên:

- Sao? Tiết huynh không ghen, không thương nàng ta ư?

- Ai nói không thương? Tại hạ với Vân muội như là huynh muội thân sinh vậy!

- Vậy sao Tiết huynh không ghen, không muốn cưới nàng ta làm vợ?

- Chuyện ấy... rất khó nói, vì hai người đã cách xa năm năm dài, dĩ vãng chỉ là tình huynh muội, tình thủ túc, hoàn toàn không nghĩ gì khác. Vả lại, Vân muội giờ ở nơi nào, tại hạ còn chưa biết!

- Nếu hai người gặp lại nhau thì sao?

- Đó thì tùy ở Vân muội, vì tại hạ quá có lỗi với nàng, không dám vọng tưởng, thậm chí còn sợ nàng giết chết tại hạ, vì tại hạ, đã khiến cả nhà nàng ly tán, song thân đều bị sát hại.

Tiết Cừu nói đến đó, niềm bi thương lại dâng lên ngập lòng.

Lúc này trời đã tối, hai người đang đi đến trước một ngôi cổ tự, trong tự mạng nhện giăng đầy, như đã hoang phế từ lâu.

Hai người bèn đi vào trong tự, quét sạch một góc, ngồi xuống xếp bằng, Cổ Tranh lại hỏi:

- Tiết huynh, Vân muội của huynh có xấu xí, có ngu ngốc không?

- Rất thông minh lanh lợi, đẹp tựa thiên tiên!

- Năm năm không gặp, Tiết huynh sao dám quả quyết như vậy?

- Trong lòng tại hạ vĩnh viễn là như vậy!

Cổ Tranh cười:

- Mai kia gặp lại nhau, nếu nàng ta không thích Tiết huynh thì sao?

- Tại hạ cũng khiến Vân muội trở thành một vị phu nhân cao quý nhất thiên hạ!

Cổ Tranh sững sốt:

- Tiết huynh có phải nói mơ không vậy?

Tiết Cừu cười to:

- Để cho Cổ huynh mở rộng tầm mắt, hẳn là Cổ huynh cũng chưa từng trông thấy.

Liền thì, trước mặt bùng sáng, trong tay Tiết Cừu đã cầm Tị Độc Bảo Cảnh tỏa sáng chói lòa.

Cổ Tranh sững sốt kêu lên:

- Ô! Tị Độc Bảo Cảnh!

Tiết Cừ vốn tin chắc Cổ Tranh không biết, nào ngờ y vừa trông thấy đã buột miệng nói ra, khiến chàng bất giác sững sờ, nhất thời chẳng thốt nên lời.

Cổ Tranh cười nói:

- Sao? Tiếc không muốn cho tiểu đệ xem phải không?

Tiết Cừ cười ngược:

- Đâu có! Đáng tiếc vật này là của phụ nữ, nếu không...

Cổ Tranh nhõn cười:

- Tiết huynh sao biết kẻ này không phải là gái?

- o O o -